

"Belki, fakr ve ihtiyacı, hoş bir iştiha suretini alır; iştiha gibi, fakrın tezyidine çalışır..." cümlelerini izah eder misiniz?

"Diğer ilâç ise, şükür ve kanaat ile talep ve dua ve Rezzâk-ı Rahîmin rahmetine itimaddır. Öyle mi? Evet, bütün yeryüzünü bir sofraya nimet eden ve bahar mevsimini bir çiçek destesi yapan ve o sofranın yanına koyan ve üstüne serpen bir Cevâd-ı Kerîmin misafirine fakr ve ihtiyaç nasıl elîm ve ağır olabilir? Belki, fakr ve ihtiyacı, hoş bir iştiha suretini alır; iştiha gibi, fakrın tezyidine çalışır. Onun içindir ki, kâmil insanlar, fakr ile fahretmişler. Sakın yanlış anlama, Allah'a karşı fakrını hissedip yalvarmak demektir. Yoksa fakrını halka gösterip dilencilik vaziyetini almak demek değildir."(1)

İnsan nasıl açlığı nispetinde yemeklerden zevk ve keyif duyarsa, aynı şekilde Allah'ın şu yeryüzü sofrasında insan ne kadar ihtiyaç ve fakirliğini hissederse o kadar istifade eder, o denli Allah'ın ikram ve ihsanına meftun olur. Demek insana acizlik, fakirlik ve ihtiyaç, azap ve sıkıntı vermek için değil, Allah'ın isim ve sıfatlarını daha iyi tanımak ve tatmak ve o sofralardan daha güzel istifade etmek için verilmiştir.

İştah olmadan nimetin kıymeti anlaşılmaz, nimetin kıymeti anlaşılmadan da nimetin sahibi bilinemez. Öyle ise nimetin kıymeti ve sahibinin marifeti hoş bir iştiha ile bilinebilir. İnsana sıkıntı ve musibetlerin verilmesinde de aynı mana hükmediyor. Yani sıkıntı ile aczini anlayan adam aciz olmayan Rabbine sığınıyor ve onu aczi ile tanıyor. İnsan fakirliğini ve ihtiyacını hissettiği nispette fakir olmayan ve ihtiyaçtan münezzehe olan Allah'ı tanıyabilir.

(1) bk. [Sözler, Yedinci Söz](#)